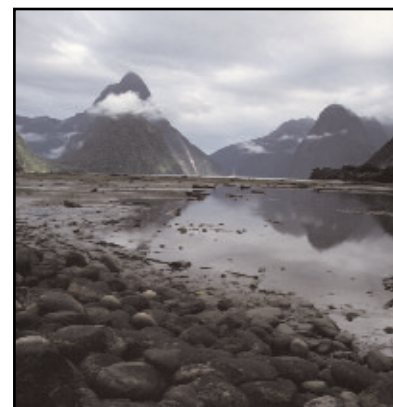


Új-Zéland, Milford-trek

A Milford trekket a világ legszebb túrái között tartják számon, ennek megfelelően nagyon nagy a jelentőségük létszáma, amit szigorú foglalási rendszerrel tartanak elfogadható szinten. Elég drága a menedékházak díja, sátrazni nem szabad, és érdemes legalább fél évvel korábban foglalni és befizetni a kiszemelt napokra. Az ösvény egy napi szakaszán egyszerre csak 40 ember regisztrálhat, és a rangerek ezt szigorúan be is tartják. A táv könnyedén megtehető lenne 3 nap alatt is, de meghatározzák előre, hogy melyik nap melyik házban kell aludni. A sok bürokratikus kötöttség ellenére is mindenképpen érdemes végigjárni ezt a túrát, mert a rengeteg látnivaló bőven kárpótol az erőfeszítésekért. Igazi Fjordland - vadon, kényelmes menedékházakkal, jól karbantartott ösvénnyel, garantáltan kevés emberrel.

Éjjel érkezünk Te Anau kempingjébe, Fjordland-be, mely a déli sziget legnagyobb összefüggő területű nemzeti parkja. Itt megint egészen más a klíma, ismét egy igen csapadékos vidékre érkezünk, az U alakú gleccservölgyek falain és alján burjánzik az élet. Du 2-kor szálltunk fel a hajóra, ami elvitt minket a Te Anau tavon keresztül a kezdő pontig, majd a Glade House nevű helyen tett ki minket, miközben stílusosan szakadt az eső. Ettől függetlenül mi mégis elkezdtük a túrát. Az első (fél) napra elég kicsi távot szabtuk ki magunknak, mégis megtapasztaltuk, mennyire rosszul készültünk erre az útra. A Clinton folyó mentén, függőhidakon, mocsaras völgyeken keresztül vezetett az út. Csodás vízálló cuccaink, bakancsaink mind ronggyá áztak a heves esőben, úgyhogy estig pácolódtunk a vizes kabátokban, overálokbán, így végül nem csak a zsákjainkra, hanem a ruhánkra is műanyag zsákot húztunk poncsóként. Lehet hogy nem lett volna hülyeség esernyőt hozni? Mindenesetre a kamera meg a fotógépek igazán örültek volna neki. Másnap tanulva ebből, kiwisre vettük a figurát (alsóruházat + rövidgaty) hadd ázzunk bőrig az esőben, így legalább estére a napsütötte szünetek alatt meg is száradunk. A másik nagy melléfogás a hátizsák volt: európai tapasztalatokkal arra számítottunk hogy a menedékházakban úgysem lesz szabad gázfűző, edény, koszos lesz a matrac, úgyhogy vittünk mindent a hátunkon. Természetes ezek után, hogy teljes konyha és tiszta hálóhelyiségek fogadtak minket a Clinton hut-ban. Ez a szakasz jellemzően a Goblin forest nevet kapta, mindent puha, vastag moha fedett, a talajt, a fákat. Olyan sűrű az aljnövényzet, hogy az erdő teljesen áthatolhatatlan, lehetetlen eltévedni, a csapásról nem is tudnánk letérni. Gyönyörű mocsaras hidro kultúrákat láttunk, többek között hűsevő virágokkal. Az ilyen sérülékeny talajon, növényzetben fa pallók vezettek át.

Második nap az út kicsit emelkedett, az erdők szellősebbek, világosabbak lettek, és az eső is elált. Az itteni szakálluzmós, páfrányos erdő az Elfin forest nevet kapta. Ahogy emelkedtünk, feltűntek a Fjordland-re oly jellemző meredek csupasz gránitfalak, amikről eső után ezernyi vízesés zuhog lefelé. A távolabbi magas csúcsokon még így nyár végén is hófoltok, függő gleccserek olvadoznak. Érdekes, vízbe fulladt holt erdők mellett haladtunk, majd a táj kissé alpesivé vált, nyílt mezők, tavak váltakoztak útközben. Mivel idő is jobbra fordult, meg is fürödtünk az egyik vízesés alatti jéghideg medencében. Aznapi szálláshelyünkön, a Mintaro hut-ban hagytuk zsákjainkat, és késő délután felmentünk fotógéppel a Mc Kinnon hágóba, ami általában ködbe burkolózik, de most gyönyörű tiszta



volt felette az ég. Igencsak megérte ez a kis kiruccanás, (másnap reggel ugyanis tejfel szerű köd-
ben keltünk itt át) a hágó túloldalán sokszáz méteres mélység, látni a tenger felé kígyózó fjordokat.
Mellőttünk havas tetejű hegyes gránitcsúcsok. Visszanézve pedig látszik az egész mocsaras völgy,
amin idáig átkeltünk. Tényleg pazar, nem is csoda hogy percenként repült el fejük fölött egy
repülő, helikopter, a tájat így csodáló turistákkal megrakva. Érdekes perspektíva lehet a levegőből
is, de azért ezt hiszem a négy napos túra alatt mi sokkal többet láttunk, mint ők fél óra alatt,
tízszor annyi pénzért. Egy csoport Weka-ba is belebotlottunk aznap, ahogy épp velünk szemben
sétáltak az ösvényen (a legsűrűbben előforduló, szintén repülés képtelen madárfaj Új Zélandon).
Reggel megint esőre állt az idő. Ami egyébként nagyon jellemző Fjordland-re, hogy az idő tényleg
percről percre változik. Gyorsan kell fotózni is, mert rögtön továbbállnak a felhők, s a napsütötte
foltok eltűnnek a keresőben. Áldottuk az eszünket, hogy előző nap feljöttünk, mert reggel a ködtől
pár méterig lehetett csak látni. Egész délelőtt csak hallottuk a zubogó vízeséseket, s a Kea-k
hangját de eddig még egyet sem láttunk igazán közelről. Errefelé nem szabad semmit a földön
hagyni, mert a hírhedten kíváncsi alpesi papagáj mindent szétszed robosztus csőrével: sátrat,
bakancsot, kabátot, hátizsákokat.

Meredeken, de szépen kiépített úton ereszkedtünk lefelé. A lezúduló víz sokhelyen egész hegy-
oldalokról hántotta le mindenestül a gyökereikkel kis repedésekbe kapaszkodó növényzetet. Az
ilyen "fa lavinák" után csak a kopasz meredek gránitfalak maradnak egy sávban a hegyoldalakon.
A Quentin hut-hoz érve, kb aznap utunk felénél, az ösvény kettévált, innen egy órás sétával értük
el Új Zéland legmagasabb vízesését, a Sutherland Falls-t (a 3 lépcső együtt 580 m). Az esőzés
miatt a vízesés hangja már kilométerekről dübörög, mint egy Boing gép turbinái felszállás előtt.
Tényleg monumentális, olyan erővel csapódik be, hogy a szelétől nem is lehet 20 m-nél jobban
megközelíteni, pedig nyugodt időben állítólag mögé is be lehet menni. Innen 2 völgygel odébb van
a Dumpling ház, ahová igen hangulatos - az Endor bolygót idéző - fából ácsolt, a függőleges szik-
lafalakat magasan szegélyező járdákon hamar megérkeztünk. Utolsó napunk ismét derűsen,
naposan indult, 18 km-es gyaloglás várt ránk szinte vízszintesen, a hegyek lába mentén a tengerig.
Ekkorra már eléggé ki voltunk fáradva az állandó ázástól, a nehéz zsákoktól, sűrűn meg is álltunk
pihenni. Egyszerűen jól esett meglátni a túra végét jelző táblát : Sandfly Point. Innen szinte azonnal
hajó vitt ki minket a fjord partjára, Milford Sound városkába. Nagymosás és pihenés után még sétál-
gattunk egyet a parton, fotókat készítettünk a Milford öböl híresen csendes víztükréről és a vízből
kiemelkedő 1880 m-es Mitre Peak-ről, a távolban látható tengerbe zuhogó vízesésekről, a havas
hegycsúcsokról.

Mónus István

mistvan@viaferrata.hu

